

De Goblins

Matriarchaat en jagerssamenleving

Tot voor kort geleden moesten wij, bij onze samenvatting van de volkenkundige studie van de Hesinde-tempel in Kuslik, over de goblins tot de conclusie komen dat niemand interesse had, dit niet makkelijk benaderbare volk, preciezer te onderzoeken. Kort na het verschijnen van de samenvatting in het boek „Aventurië: Volkeren, Mythen en Creaturen” heeft deze toestand zich dramatisch veranderd. Dankzij de verrassende onderzoekingsdrift van de doler Alowid Keral, die uit een dorp in de buurt van Kuslik komt, weten wij vandaag de dag meer over de goblins.

De meest verbazingwekkende openbaring in de aantekeningen van Keral is dat de goblins een matriarchische samenleving zijn, volledig anders dan hun naaste verwanten de orken. Dit laat ernstige twijfel ontstaan of het toelaatbaar is kennis over orken zonder verder onderzoek op goblins te laten slaan, wat tot dusver de gewoonte was. Goblins zijn naar't schijnt zelfstandiger dan we tot dusver vermoeden.

„Goblins leven naar voorkeur in grote familieverbanden, die door de oudste vrouw, gewoonlijk een overgrootmoeder, geleid wordt. De familieverbanden worden klaarblijkelijk via de moederlijke lijn doorgegeven en goblinvrouwen gaan geen vaste verhoudingen met een enkele goblinman aan”. Zo begint Keral zijn betoog. Zeker is dit ook één van de punten die er voor zorgden dat er twijfel omtrent de intelligentie van deze wezens bestond omdat de overwegend menselijke observanten geen bekende sociale structuur konden ontdekken. Alowid Keral uit verder in zijn betoog dat hij vermoedt dat goblins zich door de tijd ver genoeg ontwikkeld hebben om de instinctmatige voortplanting te overwinnen, bij de meeste aventurijsche dieren geldt dat één mannetje talrijke vrouwen tot zijn beschikking heeft. Ze zijn nagenoeg nog niet in staat om de rol van het mannelijk geslacht bij de voortplanting intellectueel te begrijpen. Daaruit volgt dat de goblins de geboorte van een kind als een wonder beschouwen. Een verband tussen de geslachtelijke activiteiten zien zij niet wat tot gevolg heeft dat de vrouwen een mythische en eerbiedige rol innemen.

„De rol van de goblinman is die van echte jager en krijger. Binnen dit spectrum is een eigen masculine organisatiestructuur mogelijk, waarin een zogenaamde Hoofdman de andere goblinmannen beveelt om daardoor tot een effectievere jacht of een betere tactische krijgsvoering te komen”. Verteld de doler verder. „Zijn functies zijn geheel tot de speciale sectoren van de gewelddadige conflicten begrenst”, verklaart Keral. „Ook wanneer geen enkele goblin deze omstandigheid vrijwillig tegenover een vreemdeling zal toegeven. Deze kennis maakt duidelijk waarom het in het verleden niet mogelijk was met goblins te onderhandelen. Mannelijke afgezanten zijn voor de kunst van het onderhandelen of andere vredelievende contacten niet competent laat staan onderwezen. Alle keren dat men in het verleden contact heeft proberen te zoeken waren dus vanaf begin af aan gedoemd te mislukken. Het is daarom ook nauwelijks te verwonderen dat goblins nauwelijks gevangenen nemen. Voor een goblinskrijger bestaat het leven uit wild of vijanden doden, niet ze gevangen nemen en losgeld vragen. En omdat goblinvrouwen ook geen interesse vertonen om op een andere manier contact te leggen, zal in deze situatie niet spoedig een verandering komen.”

Wat als belangrijkste factor voor hun snelle verbreiding door heel Aventurië geldt is dat de goblinsamenleving de structuur heeft van een pure jagerscultuur en door de vrije verbinding der geslachten is er bij de goblins een zeer hoog geboortecijfer. „Wanneer een goblinfamilie een grootte bereikt waarin het door hun gebruikte jachtgebied niet meer in voldoende voedsel kan voorzien, leidt dat meestal tot een splitsing van de familie waarin

één deel van de goblins op zwerftocht gaat om een nieuw jachtgebied te vinden”, verklaard Keral.

Hij bericht verder dat ook enkele goblins, uitsluitend mannen, de familie verlaten om alleen of in kleine bendes door het leven te gaan. Dit gebeurt vaak op grond van de geografische ligging, als men tussen andere goblinjachtgebieden woont of wanneer men ingekapseld is door mensennederzettingen, waardoor geen splitsing mogelijk is. Deze van familie beroofde goblins, noemt Keral „een bijzonder ras verwilderde goblins”. Wat de naam van hun ras niet veel goeds doet. Bovendien vormen zij een goedkope bron voor hulptroepen van vele booswichten, zoals de gewijden van de god zonder naam. „De als soldaat levende goblins verliezen dan snel hun fijnere eigenaardigheden en passen zich vooral aan de orken aan waarmee ze vaak samen optrekken. Ook deze realiteit belemmerd natuurlijk wezenlijk een zelfstandig onderzoek over goblins”, voegt de geleerde toe. Bij alle nieuwe kennis die door Alowid Keral z'n aantekeningen aan het licht zijn gekomen moeten we niet vergeten dat dit volk, ondanks alles, de mensheid niet welgezind is en geenszins bereid is, te vergeten dat ze uitgezet en vervolgt werden op grond van hun eigen beperking om alles met de vuist op te lossen.

